

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 112.

Anden Session.

43de Møde.

Mandagen den 9de December.

(Fortsat).

Finantsministeren (fortsat): Med Hensyn til Tvivlen om den Beregningsmaade, der er opstillet i Udkastet, hvorefter Ansættelsen af Dpshynsmænd skulde medføre en aarlig Besparelse af 12,000 Rbd. og give Naadighed over Bygninger og Jorder til en Værdi af 75,000 Rbd., da har det ærede Udvalg været i Besiddelse af de Data, hvorpaa Regjeringen støtter sin Beregningsmaade, og det er rigtignok fremdeles antaget at ville løbe op omtrent til den Sum. Beregningsmaader af dette Slags, som tilmed ere betingede af, at visse Forudsætninger indtræde tildeels i Løbet af en lang Række af Aar, ere jo altid meget vage, og forsaavidt skal jeg ikke videre holde netop paa de Tal, som her ere anførte. Naar man desuden maatte kunne til et mellemliggende Forslag, hvorved man behandlede baade Skovfogderne og Dpshynsmændene som ligeberettigede Dele af Underopshynet, saa vil det maaskee ogsaa komme mindre i Betragtning, om denne Beregning i alle sine Enkeltheder skulde holde Stik. — Hvad de øvrige Punkter og navnlig den personlige Tilslæg, der er foreslaaet for en Planteur, angaaer, da skal jeg forbeholde mig derom at yttre mig ved Sagens næste Behandling.

Ungsøgaard: Det er anden Gang, jeg har havt det Uheld, at den høitærede Finantsminister har karakteriseret et Forslag, jeg har tilladt mig at fremsætte, som farligt. Imidlertid faaer jeg at troste mig i denne Henseende; thi, hvis mine Forslag ellers ere rigtige, saa gjør det ikke noget til Sagen, om de ere farlige eller ikke; og, ere de urigtige, maa det jo egentligt være til Fordeel for dem, imod

hvilke de ere stillede. Forrigt er jeg i det Tilfælde, at jeg i denne Sag jo aldeles ikke er saa uenig med den høitærede Finantsminister, som man skulde troe at være Tilfældet. Tværtimod er jeg i mange Punkter endogsaa mere enig med ham, end Udvalgets Majoritet. Det, som jeg især gif ud fra ved at yttre den Mening, at man ikke skulde gaae ind paa Forslaget, det var, som han selv yttrede, at der er Saameget i dette Forslag, der har saa noie Sammenhæng med Administrationen, at det kunde være meget betænkeligt for Diebliffet at gaae ind paa Forandringer deri, uden at Regjeringen er enig deri. Det var derfor min Mening, at Regjeringen, naar der var fremkommet Forslag, der afvege saa betydeligt fra dets eget Forslag, som Majoritetens, skulde gives Leilighed til at indhente nærmere Dplysninger i den Henseende og derefter kunde forelægge Thinget et nyt Forslag. Troer den høitærede Finantsminister at have allerede nu saa tilstrækkelige Dplysninger, at han kan gaae ind paa de væsentligste af de Forandringer, Udvalgets Majoritet har foreslaaet, saa er dette jo saameget desto bedre; saa behøve vi ikke at opsætte Sagen, men kunne behandle den strax. Naar den høitærede Finantsminister derimod har meent, at det sidste Forslag, nemlig med Hensyn til det underordnede Personale, ikke er af saa stor Vigtighed, saa kan jeg ikke Andet end være af en anden Mening. Jeg troer netop, det er et Hovedpunct i det hele Forslag, det er derfra det hele gaaer ud, det er deraf det følger, at der maa være flere Skovridere, end der er anført, det er derfor, at man maa have flere Oversørstere. Naar der med Hensyn til det underordnede Personale kan skee Forandring i den Maade, Udkastet har bestemt, saa troer jeg ogsaa, at der kan skee Forandring i de øvrige Punkter, og det kan